

מסורת הש"ס

6 וְיָלַד כְּשֶׁמֶן וְקָן שְׂמֹאל
יָלַד הַלְוִי בְּיָוֵהוּ. 7 וְיָלַד
קָלָה. 8 וְיָלַד מִסֵּטֶה מִיֵּדָה.
9 וְיָלַד מִסֵּטֶה עַל מִפְּיֹטֶת דָּחָל.
10 וְיָלַד מִסֵּטֶה כִּי יִשְׁרָף
לְעַלְוֵהוּ. 11 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 12 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 13 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 14 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 15 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 16 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 17 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 18 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 19 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 20 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 21 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 22 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 23 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 24 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 25 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 26 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 27 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 28 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 29 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 30 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 31 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 32 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 33 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 34 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 35 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 36 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 37 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 38 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 39 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 40 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 41 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 42 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 43 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 44 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 45 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 46 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 47 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 48 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 49 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 50 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 51 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 52 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 53 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 54 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 55 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 56 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 57 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 58 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 59 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 60 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 61 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 62 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 63 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 64 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 65 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 66 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 67 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 68 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 69 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 70 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 71 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 72 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 73 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 74 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 75 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 76 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 77 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 78 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 79 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 80 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 81 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 82 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 83 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 84 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 85 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 86 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 87 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 88 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 89 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 90 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 91 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 92 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 93 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 94 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 95 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 96 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 97 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 98 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 99 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה. 100 וְיָלַד מִסֵּטֶה
מִבְּהֵמָה.

בני שמואל הטואל. במקו שומד והטייט דין; למויטס. שמיטיס
שזכרין אותן ליקר ולהזמין את הנקראים לדין; ולסופריס. לשטרי
בירורין ולאגרות שום; מלאי הטילו על כעלי כסיס. ומהניס להן
פרגמטיא לעסוק בה ולתת להם השכר והמתן קן היה נמשך לנס
להטות דין כשנאין לפנייה לרון והיינו
מחוט: חלקס שאלו כפייה. מעשר
רשאון הראוי להם שלים היו שאלו
כפייה מתוך שחיו גדולי הדור
ושופטיים לא היו מונעים מהם ושאר
לויס עניינס מנטעריס ולר' מאיר לא
חטאו כהטייט משפט: קופס ימירס.
יזמר מן הראוי: מפוטס. ודוע לחייס
וקיבס וסס לא היו כהניס ל"א מתנת
לויס גנון מעשר וקרא כתיב ותמן
לכהניס ודרשין ולא שיעול מעלמו
כשמיטס מולין כפי' הזרוע (דף קלג.)
וה"ה לכל מתנת כהניס ולויס: דוד
חטא. כנס שבע קודס שקבלה גט:
שנקס. לשכז עמה קודס שקבלה גט
שיהי עבלה שולח לה מן המלחמה
שאס ימות לא חתקק לינוס או שמא
ייהרג ואין מעיד עליו ותמעגן אשתו
או שמא יחא שני כדלמריין לקמן כל
היולא למלחמת בית דוד כו': משונה
רעס וז. ככמיטיה ובלשונה: שיהי לך
לדוגו. על שמר כמלכות דלמקמן:
ליקוחין יש לך כה. קדושין מופסין
נה שאינה אשת איש כדשמואל כו':
גט כריטוס. על מנאי שאס ימות
מה מורשת מעכשיו ופעמיס שווא
טרוד כלאמו וסולמו מן המלחמה:
ואס ערובתס תקס. כמלחמת שאלו
כתיב: דכריס המעורביס כנייהס.
היינו קדושין תקס כנטל ע"י גט
שמיכא להם מן המלחמה: כהרב
כני עמון. כמותן שהורגים בני עמון
שלא מרעין: ואדוני ואכ. לאו
אורח ארעא לקבל עליו מרות אחריס
כפני המלך: רק כדבר אוריס.
מקרא כתיב כן כדבר אוריה שגרס
לו שהרג אבל כנס שבע על חטא:
לשון רעס. לקמיה מפרש: כלא דבר.
אינו חסס כמורה והוא מלאו מלא
כדבר והכס כמורה: חוייל דשקרא
הוה. מתחילה מלאו שקרן כקן: כי
הדר תפסין עליס. כינא על מפיושת
כשהיה דוד כורח מפני אנשלוס מאי
טעמא קיבל מיניה: איס כן אדוניך
ויאמר הנה יושב בירושלים. כי אמר
היוס ישיבו לי את ממלכת בני:
דכריס הנכריס חוא כיה. כמפיושת
כשהרג אנשלוס ויזר דוד למלכותו
וכא לפיו לא עשה רגליו ולא עשה
שפטו ככסוד דוד שניכריס דברי כינא
שננטער על שחור דוד ולא קיטט
עלמו לויעוד היה מלפס שכשישיבוהו
כמלכות ימנאה ויסתפר לך לא קבל
דכריו ואמר לו אתה ובינא מתלקן
השדה והוא השיבו קסה אין לי לנטעק
אלא על מי שבינאך הלוס הנה
שמנטער על שונו ואס לא שראה כו
דכריס הניכריס היה חוזר ממה שאמר
הנה לך כל אשר למפיושת ואע"פ
שמייר ואמר לו מתחלה הנה לך כל
אשר למפיושת אין זו קבלה כי כל זמן

הנהרות הב"ח

8) נש' לא משמח את דוד
כדבר אוריה ל"ל יתחבר
מחזורי' דכרי' מתקן:

גליון הש"ס

נש' שהיה לך ירדני
במחזורי' ע"י מנינה דף ד'
ע"י מני' דרי' מרד
כמלכות: הו"ו' י"ה ראב"י
ל"ה וכו' ואין כ"ה. מני' מין
יומא דף ע"ב ע"י מני' דרי'
מהי להל"ל:

מוסף רש"י

חלקם שאלו. שלח היה
עבדו. כמחזורי' ע"י מנינה דף ד'
ל"ה. מני' משכר רשאון כו'
שאלין כפיין וחזירי קכ"ג.
גט כרייתו כותב לאשמו.
שאס ימות כמלחמה יחא
גט מיוס מריכור. וכו' וכו'
אוריה כמלחמה תקח. וכו'
ואת ערובתם תקח. וכו'
למד מיני' אינו להניח שאף
היולאן למלחמתו עיטין כן
יכנס. ואדוני יואב. וכו'
מהי. שקרא לרין כפני המלך
(תוספות ח"ג.)
הדרך עליך כשהי כהמה

במה בהמה פרק חמישי שבת

נו. עין משפט
נר מצוה

שזיהה דך לדוגו כסנהדרין. קשה לר"י דפ"ק דמגילה (דף טז: ושס)
אמרין גבי נבל דמורד כמלכות לא צעי למדייניה ואוריה
מורד כמלכות הוה כדלמר כממוך ויש לומר דולאי לרין לדוגו ולדע
אס הוא מורד כמלכות לכל לעיין בדיוו ולעשות הלנת דין ולהמתין
עד למחר אין לרין וכן משמע
דכסנהדרין (דף לו. ושס) אמר שדן דוד
את נבל כסנהדרין מייחגרו איס
מרב וגי':

ליקוחין יש דך בה. אף על גב

דה ליקוחין דהא חטופה היתה ושירא
לצעל וה"ה לצועל מ"מ ליקוחין יש
לך כה משמע לא היה לך נה עבירה:
גט כריתות כותב א"ש. פרש"י
על מנאי שאס ימות כמלחמה
מהא מגורשת מעכשיו ורין לומר
לפירוש דלף על גב דאוריה נא מן:
המלחמה הנמאי היה שאס לא ישוב
כסוף המלחמה שיהא גט אך קשה
דמקן כמי שאמרו (גיטין דף עג. ושס) מה
היא כמותן הימים רבי יהודה אומר
הרי היא כמלחמה איש לכל דכניה ואס
כן לר' יהודה היתה אשת איש גמורה
וגרסה לר"ת שיהי מגרשה לגמרי
כלא שום מנאי והא דלמריין כההוב
כ"מ דף עט. ושס) מנינן שיעבול אדם
ספק אשת איש ולא ילנין פני כתיבו
כריכיס מנין מדוד קרי לה ספק
אשת איש לפי שהיו מגרשים בלגעה
והעולם כדוריס שיהא אשת איש:
דאמר ליה ואדוני יואב. פרש"י

דמורד כמלכות הוה משום
דקאמר ואדוני יואב * ואין נראה
דלין זה מורד שלא היה בלבו להמליכו
ולקרומו מלך אלא כמו שפירש רבינו
מאיר דהו מורד משום דנסיפא
דקרא כתיב ואני אבא אל בנימי לאכול
ולשמיט ולשכז עם אשמי וגו' שדוד
אמר לו לעשות ולא רצה לעשות:
רק כדבר אוריה החתי. קשה דהא
איכא מעשה דהקמה כדש
פ"ב דיומא (דף כג:) וי"ל דלא כתיב
ליה דלא הוה כל כן עד גדול וגם שגג:
אלא

נגעש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו מאי טעמא
הוה דאמר ליה * ואדוני יואב ועבדי אדוני על פני השדה חונים אמר רב כי
מעיינת ביה ברוד לא משכחת ביה כר מדאוריה דכתיב * (6) * רק כדבר אוריה
החתי אביי קשישא רמי דרב אדרב מי אמר רב הכי * והאמר רב קיבל
דוד לשון הרע קשיא גופא רב אמר קיבל דוד לשון הרע דכתיב * ויאמר לו
המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל
* (בלא) דבר וכתיב * וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל * (מלא) דבר
מכיר חוייה דשקרא הוא כי הדר אלשין עליוהי מ"ט קיבלה מיניה דכתיב
* ויאמר המלך * (אל ציבא איה) בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה (הוא)
יושב בירושלים וגו' ומנא לן דקיבל מיניה דכתיב * ויאמר המלך הנה לך כל
אשר למפיושת ויאמר ציבא השתחיתיי אמצא חן * (בעיני) המלך ושמואל
אמר לא קיבל דוד לשון הרע דכריס הניכריס חוא ביה דכתיב * ומפיושת
בן שאול ירד * (לפני) המלך ולא עשה רגליו ולא עשה שפטו ואת
המלך לא כיבס וגו' וכתיב * ויהי כי בא ירושלים לקראת המלך ויאמר לו
אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה ואלך את המלך כי פסח
עבדך

שזיהה דך לדוגו כסנהדרין. קשה לר"י דפ"ק דמגילה (דף טז: ושס)
אמרין גבי נבל דמורד כמלכות לא צעי למדייניה ואוריה
מורד כמלכות הוה כדלמר כממוך ויש לומר דולאי לרין לדוגו ולדע
אס הוא מורד כמלכות לכל לעיין בדיוו ולעשות הלנת דין ולהמתין
עד למחר אין לרין וכן משמע
דכסנהדרין (דף לו. ושס) אמר שדן דוד
את נבל כסנהדרין מייחגרו איס
מרב וגי':

ליקוחין יש דך בה. אף על גב
דה ליקוחין דהא חטופה היתה ושירא
לצעל וה"ה לצועל מ"מ ליקוחין יש
לך כה משמע לא היה לך נה עבירה:
גט כריתות כותב א"ש. פרש"י
על מנאי שאס ימות כמלחמה
מהא מגורשת מעכשיו ורין לומר
לפירוש דלף על גב דאוריה נא מן:
המלחמה הנמאי היה שאס לא ישוב
כסוף המלחמה שיהא גט אך קשה
דמקן כמי שאמרו (גיטין דף עג. ושס) מה
היא כמותן הימים רבי יהודה אומר
הרי היא כמלחמה איש לכל דכניה ואס
כן לר' יהודה היתה אשת איש גמורה
וגרסה לר"ת שיהי מגרשה לגמרי
כלא שום מנאי והא דלמריין כההוב
כ"מ דף עט. ושס) מנינן שיעבול אדם
ספק אשת איש ולא ילנין פני כתיבו
כריכיס מנין מדוד קרי לה ספק
אשת איש לפי שהיו מגרשים בלגעה
והעולם כדוריס שיהא אשת איש:
דאמר ליה ואדוני יואב. פרש"י

דמורד כמלכות הוה משום
דקאמר ואדוני יואב * ואין נראה
דלין זה מורד שלא היה בלבו להמליכו
ולקרומו מלך אלא כמו שפירש רבינו
מאיר דהו מורד משום דנסיפא
דקרא כתיב ואני אבא אל בנימי לאכול
ולשמיט ולשכז עם אשמי וגו' שדוד
אמר לו לעשות ולא רצה לעשות:
רק כדבר אוריה החתי. קשה דהא
איכא מעשה דהקמה כדש
פ"ב דיומא (דף כג:) וי"ל דלא כתיב
ליה דלא הוה כל כן עד גדול וגם שגג:
אלא

נגעש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו מאי טעמא
הוה דאמר ליה * ואדוני יואב ועבדי אדוני על פני השדה חונים אמר רב כי
מעיינת ביה ברוד לא משכחת ביה כר מדאוריה דכתיב * (6) * רק כדבר אוריה
החתי אביי קשישא רמי דרב אדרב מי אמר רב הכי * והאמר רב קיבל
דוד לשון הרע קשיא גופא רב אמר קיבל דוד לשון הרע דכתיב * ויאמר לו
המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל
* (בלא) דבר וכתיב * וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל * (מלא) דבר
מכיר חוייה דשקרא הוא כי הדר אלשין עליוהי מ"ט קיבלה מיניה דכתיב
* ויאמר המלך * (אל ציבא איה) בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה (הוא)
יושב בירושלים וגו' ומנא לן דקיבל מיניה דכתיב * ויאמר המלך הנה לך כל
אשר למפיושת ויאמר ציבא השתחיתיי אמצא חן * (בעיני) המלך ושמואל
אמר לא קיבל דוד לשון הרע דכריס הניכריס חוא ביה דכתיב * ומפיושת
בן שאול ירד * (לפני) המלך ולא עשה רגליו ולא עשה שפטו ואת
המלך לא כיבס וגו' וכתיב * ויהי כי בא ירושלים לקראת המלך ויאמר לו
אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה ואלך את המלך כי פסח
עבדך

שזיהה דך לדוגו כסנהדרין. קשה לר"י דפ"ק דמגילה (דף טז: ושס)
אמרין גבי נבל דמורד כמלכות לא צעי למדייניה ואוריה
מורד כמלכות הוה כדלמר כממוך ויש לומר דולאי לרין לדוגו ולדע
אס הוא מורד כמלכות לכל לעיין בדיוו ולעשות הלנת דין ולהמתין
עד למחר אין לרין וכן משמע
דכסנהדרין (דף לו. ושס) אמר שדן דוד
את נבל כסנהדרין מייחגרו איס
מרב וגי':

בני שמואל הטואל אינו אלא טועה שנאמר
ויהי * (כי זקן שמואל ובניו לא הלכו)
בדרכיו בדרכיו הוא דלא הלכו מיחטא נמי
לא חטאו אלא מה אני מקיים * ויטו אחרי
הבצע שלא עשו כמעשה אבותם שהיה
שמואל הצדיק מחור בכל מקומות ישראל
ודן אותם בעריהם שנאמר * והלך מדי שנה
בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט
את ישראל והם לא עשו כן אלא ישבו
בעריהם * כדי להרבות שכר לחזוניה
ולסופרין כתנאי * ויטו אחרי הבצע ר' מאיר
אומר חלקם שאלו כפייה רבי יהודה אומר
מלאי הטילו על בעלי בתים ר' עקיבא אומר
קופה יתירה של מעשר נטלו בזרוע ר' יוסי
אומר מתנות נטלו בזרוע: א"ר שמואל בר
נחמני אמר ר' יונתן כל האומר דוד חטא אינו
אלא טועה שנאמר ויהי דוד לכל דרכיו
משכיל וה' עמו וגו' אפשר חטא בא לידו
ושכינה עמו אלא מה אני מקיים * מדוע ביות
את דבר ה' לעשות הרע שביקש לעשות ולא
עשה אמר רב רבי דאמי מדוד מהבך ודריש
בזכותיה דדוד מדוע ביות את דבר ה'
לעשות הרע רבי אומר משונה רעה זו מכל
רעות שבתורה שכל רעות שבתורה כתיב
בהו ויעש וכאן כתיב לעשות שביקש לעשות
ולא עשה * את אוריה החתי הכית בחרב
* שהיה לך לדוגו כסנהדרין ולא דנת ואת
אשתו לקחת לך לאשה ליקוחין יש לך בה
* דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל היוצא
למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו
שנאמר * ואת עשרת חרציו החלב האלה
תביא לשר האלף ואת אחיך תפקוד לשלום
ואת ערובתם תקח מאי ערובתם תני רב יוסף
דכריס המעורבים בינו לכיניה * ואותו הרגת
בחרב בני עמון * מה חרב בני עמון אי אתה
נגעש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו מאי טעמא
הוה דאמר ליה * ואדוני יואב ועבדי אדוני על פני השדה חונים אמר רב כי
מעיינת ביה ברוד לא משכחת ביה כר מדאוריה דכתיב * (6) * רק כדבר אוריה
החתי אביי קשישא רמי דרב אדרב מי אמר רב הכי * והאמר רב קיבל
דוד לשון הרע קשיא גופא רב אמר קיבל דוד לשון הרע דכתיב * ויאמר לו
המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל
* (בלא) דבר וכתיב * וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל * (מלא) דבר
מכיר חוייה דשקרא הוא כי הדר אלשין עליוהי מ"ט קיבלה מיניה דכתיב
* ויאמר המלך * (אל ציבא איה) בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה (הוא)
יושב בירושלים וגו' ומנא לן דקיבל מיניה דכתיב * ויאמר המלך הנה לך כל
אשר למפיושת ויאמר ציבא השתחיתיי אמצא חן * (בעיני) המלך ושמואל
אמר לא קיבל דוד לשון הרע דכריס הניכריס חוא ביה דכתיב * ומפיושת
בן שאול ירד * (לפני) המלך ולא עשה רגליו ולא עשה שפטו ואת
המלך לא כיבס וגו' וכתיב * ויהי כי בא ירושלים לקראת המלך ויאמר לו
אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה ואלך את המלך כי פסח
עבדך

בני שמואל הטואל אינו אלא טועה שנאמר
ויהי * (כי זקן שמואל ובניו לא הלכו)
בדרכיו בדרכיו הוא דלא הלכו מיחטא נמי
לא חטאו אלא מה אני מקיים * ויטו אחרי
הבצע שלא עשו כמעשה אבותם שהיה
שמואל הצדיק מחור בכל מקומות ישראל
ודן אותם בעריהם שנאמר * והלך מדי שנה
בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט
את ישראל והם לא עשו כן אלא ישבו
בעריהם * כדי להרבות שכר לחזוניה
ולסופרין כתנאי * ויטו אחרי הבצע ר' מאיר
אומר חלקם שאלו כפייה רבי יהודה אומר
מלאי הטילו על בעלי בתים ר' עקיבא אומר
קופה יתירה של מעשר נטלו בזרוע ר' יוסי
אומר מתנות נטלו בזרוע: א"ר שמואל בר
נחמני אמר ר' יונתן כל האומר דוד חטא אינו
אלא טועה שנאמר ויהי דוד לכל דרכיו
משכיל וה' עמו וגו' אפשר חטא בא לידו
ושכינה עמו אלא מה אני מקיים * מדוע ביות
את דבר ה' לעשות הרע שביקש לעשות ולא
עשה אמר רב רבי דאמי מדוד מהבך ודריש
בזכותיה דדוד מדוע ביות את דבר ה'
לעשות הרע רבי אומר משונה רעה זו מכל
רעות שבתורה שכל רעות שבתורה כתיב
בהו ויעש וכאן כתיב לעשות שביקש לעשות
ולא עשה * את אוריה החתי הכית בחרב
* שהיה לך לדוגו כסנהדרין ולא דנת ואת
אשתו לקחת לך לאשה ליקוחין יש לך בה
* דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל היוצא
למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו
שנאמר * ואת עשרת חרציו החלב האלה
תביא לשר האלף ואת אחיך תפקוד לשלום
ואת ערובתם תקח מאי ערובתם תני רב יוסף
דכריס המעורבים בינו לכיניה * ואותו הרגת
בחרב בני עמון * מה חרב בני עמון אי אתה
נגעש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו מאי טעמא
הוה דאמר ליה * ואדוני יואב ועבדי אדוני על פני השדה חונים אמר רב כי
מעיינת ביה ברוד לא משכחת ביה כר מדאוריה דכתיב * (6) * רק כדבר אוריה
החתי אביי קשישא רמי דרב אדרב מי אמר רב הכי * והאמר רב קיבל
דוד לשון הרע קשיא גופא רב אמר קיבל דוד לשון הרע דכתיב * ויאמר לו
המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל
* (בלא) דבר וכתיב * וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל * (מלא) דבר
מכיר חוייה דשקרא הוא כי הדר אלשין עליוהי מ"ט קיבלה מיניה דכתיב
* ויאמר המלך * (אל ציבא איה) בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה (הוא)
יושב בירושלים וגו' ומנא לן דקיבל מיניה דכתיב * ויאמר המלך הנה לך כל
אשר למפיושת ויאמר ציבא השתחיתיי אמצא חן * (בעיני) המלך ושמואל
אמר לא קיבל דוד לשון הרע דכריס הניכריס חוא ביה דכתיב * ומפיושת
בן שאול ירד * (לפני) המלך ולא עשה רגליו ולא עשה שפטו ואת
המלך לא כיבס וגו' וכתיב * ויהי כי בא ירושלים לקראת המלך ויאמר לו
אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה ואלך את המלך כי פסח
עבדך

בני שמואל הטואל אינו אלא טועה שנאמר
ויהי * (כי זקן שמואל ובניו לא הלכו)
בדרכיו בדרכיו הוא דלא הלכו מיחטא נמי
לא חטאו אלא מה אני מקיים * ויטו אחרי
הבצע שלא עשו כמעשה אבותם שהיה
שמואל הצדיק מחור בכל מקומות ישראל
ודן אותם בעריהם שנאמר * והלך מדי שנה
בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט
את ישראל והם לא עשו כן אלא ישבו
בעריהם * כדי להרבות שכר לחזוניה
ולסופרין כתנאי * ויטו אחרי הבצע ר' מאיר
אומר חלקם שאלו כפייה רבי יהודה אומר
מלאי הטילו על בעלי בתים ר' עקיבא אומר
קופה יתירה של מעשר נטלו בזרוע ר' יוסי
אומר מתנות נטלו בזרוע: א"ר שמואל בר
נחמני אמר ר' יונתן כל האומר דוד חטא אינו
אלא טועה שנאמר ויהי דוד לכל דרכיו
משכיל וה' עמו וגו' אפשר חטא בא לידו
ושכינה עמו אלא מה אני מקיים * מדוע ביות
את דבר ה' לעשות הרע שביקש לעשות ולא
עשה אמר רב רבי דאמי מדוד מהבך ודריש
בזכותיה דדוד מדוע ביות את דבר ה'
לעשות הרע רבי אומר משונה רעה זו מכל
רעות שבתורה שכל רעות שבתורה כתיב
בהו ויעש וכאן כתיב לעשות שביקש לעשות
ולא עשה * את אוריה החתי הכית בחרב
* שהיה לך לדוגו כסנהדרין ולא דנת ואת
אשתו לקחת לך לאשה ליקוחין יש לך בה
* דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל היוצא
למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו
שנאמר * ואת עשרת חרציו החלב האלה
תביא לשר האלף ואת אחיך תפקוד לשלום
ואת ערובתם תקח מאי ערובתם תני רב יוסף
דכריס המעורבים בינו לכיניה * ואותו הרגת
בחרב בני עמון * מה חרב בני עמון אי אתה
נגעש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו מאי טעמא
הוה דאמר ליה * ואדוני יואב ועבדי אדוני על פני השדה חונים אמר רב כי
מעיינת ביה ברוד לא משכחת ביה כר מדאוריה דכתיב * (6) * רק כדבר אוריה
החתי אביי קשישא רמי דרב אדרב מי אמר רב הכי * והאמר רב קיבל
דוד לשון הרע קשיא גופא רב אמר קיבל דוד לשון הרע דכתיב * ויאמר לו
המלך איפוא הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מכיר בן עמיאל
* (בלא) דבר וכתיב * וישלח המלך ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל * (מלא) דבר
מכיר חוייה דשקרא הוא כי הדר אלשין עליוהי מ"ט קיבלה מיניה דכתיב
* ויאמר המלך * (אל ציבא איה) בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה (הוא)
יושב בירוש